

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΑΒΕΤ

ΣΥΖΥΓΙΚΑΙ ΑΒΡΟΤΗΤΕΣ

(Ο κ. και η κα Ζουρνταίν έδρασαν την δεκαετηρίδα των γάμων τους. Παρέθεσαν λαμπρότατο γεύμα, στο όστιον παρευρέθησαν πολλοί φίλοι τους και γνωστοί. Κατά τη διάρκεια δεκάτου γεύματος, ο κύριος Ζουρνταίν δείχτηκε εξαιρετικά περιποιητικός στην πλαγιτή του δεσποινίδα, πράγμα που άναγε τρομερά τη ζηλοτυπία της συζύγου του. Όταν τελείωσε το συμπόσιο κ' έφυγαν οι προσκαλεσμένοι, το ζεύγος Ζουρνταίν απέσπυθ στον κοιτώνα του, όπου και το μοιραίο ναυγάδι έξεσργη).

Η ΚΥΡΙΑ.—Χαρό στην άσυνειδησία σου, να νομίξης τώρα πως θά μπορούσης να κοιμηθής...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Και γιατί δε θά μπορούσα; θά πής βέβαια παράφραση, μη ήπια καί τρία ποτήρια σαρκός και έλλείψα να χωνέψω...

Η ΚΥΡΙΑ.—Όσα ο κύριος έσχηλά τη Θεία Πρόνοια, η όποια φέρνει τύψεις συνειδήσεως στον ένοχο και δέν τόν άφήνει να κοιμηθής!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Διάβολε! Και τι δυσοληψίες έχει η Θεία Πρόνοια μαζί μου;

Η ΚΥΡΙΑ.—'Ασυνείδητε! 'Αν τ'όξερα αυτό πρό δέκα χρόνων, δε θά έδρατάσαμε άπόψε δεκαετηρίδες γάμων και μουσουργεία... Θυμάσαι πρό δέκα χρόνων, όταν βγαίναμε άπό τήν έκκλησία μετά τη σέσηγ; Μου φαίνεται πως σε βλέπω σάν αυτή τη στιγμή με τά μαύρα σου ρούχα και τό κόκκινο τριαντάφυλλο στην κουμπουρτζια, για τό όποιο μοιλάεγες κάθε λίγο δια μου υιάζει.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—'Αλήθεια! Έίπα έχω τάτοιο πράγμα;

Η ΚΥΡΙΑ.—'Α! Βέβαια δέν τό θυμάσαι τώρα. Μα έχω δέν έσχηλό που μ'έστροφες με τό μάτια σου. Στο τραπέζι μάλιστα των γάμων, παρά την έθιμοτυπία, ήρθες και κήσθησες στό κλάϊ τής νύφης, στό κλάϊ μου και δέν ήξερες τι να κάνεις για να με περιποιηθής. 'Έχει γούστο να μου πής πως δε θυμάσαι ούτε την πρόποση που έκανες για μένα!... Πόσο συγκινηθήκη η καυμένη ή μητέρα μου άπό την πρόποση αυτή και ο καλός μου ο πατέρας! Θυμούμαι άκόμα τό δάκρυα του πατερούλη μου, που έσταξαν σεις, σεις, σεις! άπό τη μύτη του. Μα και όλοι οι άλλοι καλεσμένοι συγκινηθήκαμε με την πρόποση αυτή να άρχισαν να κλαίει. Μα μ' έγω ήμουν ούτε χυμολιμνητό τόσο! Που τά φωνασατά της άπουμης σου άναυθήκα. Όλοι οι καλεσμένοι μας πρόσεξαν την άδιαφορία, που έδειχες άπόψε για μένα. 'Ισως μάλιστα τους προσκόμισες επίτηδες...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Μά έχωγας πως έσύ είχες κάνει τις προσκόμισεις;

Η ΚΥΡΙΑ (έξω φρεσών).—Καθόλου, κύριε μου! Είσαι ικανός τώρα να μου είπής ότι έχω άπροσκόμισα κ' έσεινη τήν... πως τη λένε; Τή... τη δεσποινίδα 'Ιωσηφίνα Λυκουρδά. Ναι, ναι... Δά μου πής βέβαια πως την έφερες ο άδερφός της, χωρίς να τό έξερης έσύ—αυτό μάλιστα τό είπες κ' αυτή μου σπασά μου—άλλά δέν είμαι δά και κανένα ζωο, όστε να μήν καταλαβαίνα πως τά είχες προσκομηνήσει τά πράγματα οι τρεις σου: έσύ, έσεινη και ο άδερφός της... 'Α! να σοί πιά, όρατο όλο παίζει ο προκομμένος ο άδερφός της! Κι τ'όξερει με κάθε τρόπο να δυσκολύνη την άδραση του σίς...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (άδρημονώντες).—Τέλος πάντων, θά κοιμηθούμε άπόψε, η δχι;

Η ΚΥΡΙΑ.—'Αλλά δε σ' έμποδίζω μου φαίνεται, να κοιμηθής. (Συνεχίζεις) Έξερω δά με ποιά σκοπό ήρθες αυτή ή 'Ιωσηφίνα στό σπίτι μας... 'Ηρθε να ιδής άν' όχρη καλό νοικοκυριά, όταν θά την παντρευτής, σε περιπέκταση που θά χωρίσουμε ή θά πεθάνω έχω... 'Ω! άς μη σεσποχωριάται (με συγκίνηση). Λίγο άκόμα θά περιμένω. Με τά μαστέρια μου που σκέφτης, πολύ λίγη εινε η ζοή μου. Κάθε βδομάδα στενεύα τό φορέματά μου, άρχίζω πια να πλέω μέσα στους κορδέδες μου και μερα με την ήμερο λούσω κ' όλο μοραίνωμαι. Γλήγορα θά γίνη κυρία έδω μέσα ή 'Ιωσηφίνα σου. Τήν βλεπα που κ'εταξά τά άσημά μου. 'Αν ήταν τρόπος θά έγυνη με τό μάτι της τά ψηφία του όνόματός μου άπό πάνω τους για να χαράξη τά δικιά της.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ένευραζόμενος).—'Ω! Παναγία μου!

Η ΚΥΡΙΑ.—Σε σεσποχωρούν βέβαια τά λόγια μου και στρυφογρίζεις στό κρεβάτι σου, δ; Δέν άπαντάς. Αυτό σημαίνει ότι είσαι ένοχος λοιπόν.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (Θυμωμένος).—Διάβολε! Έσύ, βρε γυναίκα, είσαι ικανή να ένοχοποιήσης με άγιο άκόμα.

Η ΚΥΡΙΑ.—Και τι θέλεις να είπής μ' αυτό; Μήπως θέλεις να είπής ότι σε σποκωρανό, έπειδή σοί λέω την άλήθεια. Μήπως σε σποκωράνησα και με τη Σουσσάνα, την ύπηρετά μ'ας, που έδωσα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (γυρίζει τό πρόσωπό του προς τό άλλο μέρος).

Η ΚΥΡΙΑ (έξω φρεσών γιατί ο σύζυγός της της έστρεψε τά πόδια).—'Α! Δά μπορείς να με βλέπεις κατά πρόσωπο. Είσαι ένοχος και φοβάσαι μήν προδοθής...('Απολουθεί στιγμή σιωπής).

Η ΚΥΡΙΑ (έσπατώντας με μανία).—'Όχι! όχι! Δά σπακίνω! Μα τη σπαθή σου τά παραδέξομαι όλα ως άληθινά και είμαι κατήληνη που έχεις την τόλημ να μου έπιβάλλεις να σπάσω. Και τη γλώσσα να μου κόψης, θά φωνάζω! Έμπερός! Δωμάριος λοιπόν να μου κόψης τη γλώσσα! Έσύ όλα είσαι ικανός να τό κάμης.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (διατηρώντας άκόμα την ψυχραιμίαν του).—'Η νύχτα έγινε για να κοιμάται ο κόμορος και όχι για να κόβη γλώσσες.

Η ΚΥΡΙΑ (που θυμάται έξαφρα την 'Ιωσηφίνα).—Δέν θέλει, βλέπεις, να του μιλούμε για τήν 'Ιωσηφίνα του! Είπες ιερο πρόσωπο. Σάν να μήν εινε πλασμένη, όπως όλοι μας, άπό κρέας και κόκκαλα! Και πρό πάντων άπό κόκκαλα, η κομπαλιόρα, η κρεμανταλού! Τήν περιποιθήθηκες, είδα, άκριτά στό τραπέζι. Έξερεις πως μου άρέσουν η φταροτύες των πουλιών και τις πρόσφορες σ' έσεινη. Ναι, κύριε, τόκωες επίτηδες, γιατί σ' έβλεπα που χαμογελάσεις, όταν τής τις έβλεπες. 'Υστερα άπό τέτοια προσβολή, δέν ήταν δυνατό βέβαια να βάλω τίποτα στό στόμα μου. 'Ω! όχι! 'Ο Θεός να δόση να πνιγή άκόμα άπό τά φαγητά, με τά όποια τήν έταίσεις, αυτή ή κομπαλιόρα, που τόλμησε να κατηγορήση τό γλύτωμά μου.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—'Ισα - ίσα, που τό έπεινούσες.

Η ΚΥΡΙΑ.—Και πόιος τής ζήτησε τους έπεινούς της της συχαμένης; 'Α! έσατό χρόνος και ζήση, δε θά έχωγαση την άπουμής σου διασπαγή.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (με ειρωνικό τόνο της φωνής του).—'Εσατό χρόνος! Μα προτήτερα έλεγες πως πολύ λίγο θά ζήσης άκόμα.

Η ΚΥΡΙΑ.—'Ω! μήν τρέμεις, άν άκούεις έσατό χρόνος! Τό φέρνω μόνο για παραδειγμα. Και τώρα νάβλεπα έμπρός μου τόν τάφο μου άνοιχτό, θάπιαρα μέσα και θάδνα τέλος στό βάσανά μου. Έτσι θά ήσουν κ' έσύ έλεύθερος να πάρης την κομπαλιόρα σου, την κρεμανταλού σου, τή... θεατρίνα σου! Μιά νέα που θέλει να δαίξηται στόν κόσμο κ' όλο ζήταει να καίξη στό πάνο, όπως ή 'Ιωσηφίνα σου άπόψε, εινε σποστή θεατρίνα. 'Αν έσκολλοούσες με άγροχά τό μάτια σου άπό πάνω της, τότε θάβλεπες πως γυλίσαν μαζί της όλοι οι καλεσμένοι, καθός την άκούσαν να μαουλιξη έσεινη τό καλοτράγουδο. 'Η συχαμένη! Είχε και τήν τόλημ να σοί έπιδείκωσι τά αίσθημάτά της μ' έσεινη τό τραγούδι, που έλεγες:

Τό όνομα έσεινη που λατρεύω
Μία τήν ψυχή μου εινε χαρηνόμο,

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Λάθος έχεις. Τό τραγούδι λέει: «τό όνομα έσεινης που λατρεύω». Και έτσι τό τραγουδής και ή δεσποινίς Λυκουρδά.

Η ΚΥΡΙΑ.—Τώρα θά με πόνης και κουφή, δ; Μου φαίνεται πως τη βλέπω μπροστά μου αυτή τη στιγμή, όταν τραγουδούσες έσεινη μου με τό ηγαθόστο σόμμά της. 'Η μαρκιόρα! Λέγοναι και να μάτια της, τά εσθωριασμένα! Μα άπορχό πως ύπάρχουν κίσηματα τόσο άδύνατρα, που να θέλουν σώνει και καλά να έσλογισουν έναν παντρημένο μπροστά σε είσοπα πρόσωπα! 'Υστερα όταν άρχίσωμε να παίξουμε χαρτιά σόβλαες σπαχιά: «Πέγω την κοπία σας!» 'Ηθελε να είπής θηλαδή τό χαρτί που έχει σχήμα καρδιάς. Νάβλεπες τι κακή έντύπωση έκανε αυτό στόυς άλλους. Μα που να ιδής! Έσύ ήσουν άφοσημένος σόν άγγελο σου, που σ' έβλεπε. Γιανί σπείνει τό έξερης σε σ' έβλεπε. Θυμάσαι που κάσθησε σε μια στιγμή με τόσους νετάμς στο χέρι;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Τι φταίει αυτή; Να μάθης να μήν αφήνης άλλους τό μαρμό μας τόν Πουλάκη να παίξη με τά τραποαλόχαρτα και να σ' άνακατέψη.

Η ΚΥΡΙΑ.—'Α! κακομοίρη μου, δέν τό περίμενα ποτέ να μιλάς έτσι για τό παιδί σου. Για να ύποστειρήσης με τό δρόμου, κάθεται και λές πως τό φταχό μας τό παιδί, τασόσαν χρωδών παιδί, έγινε άπό τώρα χαρτοκλέπτης και φταίνε σπαρής! Δέν ντρέπεται, δέν ντρέπεται με τό κατέστημά σου, δουστυχημένος! Άκούς έσει να βρίζη τό παιδί του για τό χατήρι πως σουσουράδας, μιας άδύνατροτης, μιας κομπαλιόρας! Να ή προκοπή μας σε δέκα χρόνια. Άλλοτε, σε παρακαλώ πολύ, να μη σ' άκούσω να βρίζεις τό παιδί μου. Άκούς;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (με λύσσα).—'Α! με αυτό κατανάτες πια άνυπόφορο! Σωστό μαρτέριο! Θα με τραλλάει, χριστιανή μου, τό καταλαβαίνεις.

Η ΚΥΡΙΑ.—Τόσο τό καλύτερο. Κάλιο τραλλός, παρά πατέρας άστοργος και άσπλαγχνος. Να κώταται χωρίς λόγον να βρίζη τό παιδί του, ένα ήμπο τασόσαν χρωδών και γιατί παρακαλώ; Για τό χατήρι μας...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (Με άπόγνωση παιδι).—'Αμοσσε να σοί είπω: 'Αρμετή μου φαίνεται ήταν ή έσομνη μου κ'. Έννοεις να κλείσης πια τό στόμα σου; Ναι, η δχι;

Η ΚΥΡΙΑ (Με πολλή ζωηρότητα).—Ποτέ! Μάχρι τελευταίας πνοής θά φωνάζω και θά λέω,

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Τὸ ἦπαρ, ἔστι καὶ ἀσθενείας. Παράδοξος καὶ μυστηριώδεις θεωρεῖται. Ἡ ἀλεπουρά κού γιατροῦσι τὸν πυρετό ! Ἡ δεκαπεία τῆς ἀρθριτιδος. Ὁ πονόδοντος καὶ ἡ ψαμμίασις. Τὰ πόδια τοῦ τυφλοπόντικα. Συναγὴ κατὰ τῆς... εἰνεοσίας κ.τ.λ.

Κατὰ τὸν μεσαιῶνα, οἱ γιατροὶ ἀπέδιδαν ὅλες σχεδὸν τὶς ἀρρώστιας εἰς... πάθειαν τοῦ ἥπατος ! Τὸ σημεῖον ἦταν, κατὰ τὴν γνώμη τους, ἡ ἔστια ὅλων τῶν σωματικῶν ἀνοχλήσεων καὶ ἀδυναθειῶν τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ γὰρ νὰ κάνουν καλὰ τοὺς παλάτες των, οἱ γιατροὶ τοῦ μεσαιῶνος κατέφευγαν σὲ μέσα πολὺ παράξενα, πολὺ πρᾶσιμα, πολὺ μυστηριώδη !

Ἐν ἑκείνῳ χρόνῳ, ἔπαυσε ἀπὸ ὑδροπικρία, ἔφαταν νὰ χυπῆσθαι ὁ παραδοξὸς ἐννὰ φορές τὴν κοιλία σου, γὰρ νὰ γίνῃς ἀμέσως καλά ! Ἐν ἄλλῳ εἶχεσ τεταρτέον, τὸ μόνον φάρμακον ποῦ θὰ σὲ γλύτωνε ἀπὸ τὴν ἀνοχλήσιν αὐτῆ, ἦταν νὰ κρημασθῆς ἀπὸ τὴν ζάνην σου, ἀπὸ τὴν ἀριστοσύνην τῆς πλεώρας, μὴν... ἀλεπουρά !... Τὴ συναγὴ αὐτῆ τὴ συνιστοῦσα θεωροῦνται καὶ στοὺς δαγκαιοπλήκτους ἀναγνώστους μας, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τοὺς ἐγγυώμεθα περὶ τῆς ἀποτελεσματικότητός του.

Πρὶν ὅμως συνεχίσωμε τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν διαφόρων μέσων μὲ τὰ ὅποια οἱ γιατροὶ τοῦ μεσαιῶνος κατέσταναν τοὺς πόνοους τῶν πελατῶν τους, γοηζόμενοι ἀπαρηγόρητα νὰ σὰς δηλώσωμε ὅτι τὰ ἐξαρρητικὰ πράγματα ποῦ θὰ διαβάσετε παρακάτω, τὰ ἔχομεν πάρει ἀπὸ μεσαιωνικὰ βιβλία, γοημένα ἀπὸ ἀνθρώπους σοφοῦς καὶ σοβαροῦς κατὰ τ' ἄλλα, ἀλλ' ἐκρησασμένους βαθύτατα ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς τοῦς.

Σήμερον, ἡ ἀρθριτις θεωρεῖται ὡς μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀνοχλητικὰς καὶ ὀδυνηρὰς ἀσθένειας ποῦ ἐξαντελοῦν τὸν ἀνθρώπινον ὄργανισμὸν. Τότε ὅμως—στὸ μεσαιῶνα δηλαδὴ—ἔφαταν ὁ ἀρθριτικὸς νὰ εἴσθαι κλίση κίμποσος φορές τὰ μᾶτια του ἀνοίγοντας συνάμα τὸ στόμα του, γὰρ νὰ γίνῃ στὴ στιγμὴ καλά !

Ὅταν βρῆγατε κανεὶς στὸ σῶμα ἕνα ἀπόστημα ἢ κανεὶς ἄλλο ἀνοχλητικὸν σπυρὶ, θὰ μπορούσες νὰ γιατροεῦθαι ἀμέσως ἂν βρῆατε πάντα στὸ ἀσθενὲς μέρος τοῦ σώματός του ἕνα κομμάτι πεσοῦ λιποποιήματός.

Ἐἶχεσ ἐπιληψία, παραλυσία, ἀποπληξία ἢ καμμιὰ ἄλλη σοβαρὰ διανοητικὴ ἢ ψυχικὴ πάθειση ; Δὲν ἔπαυσε σαθόλου νὰ χολοσσάνῃς, γιὰτὸ τὸ γιατρικὸν ὄχημα ἔστομο ; θὰ γιατροεῦσθαι ἀνέπαυτος, μέσῳ σ' ἕνα ποτήρι νερό, λίγη σκόνη ἀπὸ κρᾶνον ἀνθρώπου !... Ἐννοεῖται ὅμως πὸς ὀπείχεσ καὶ εἰδικὴ συναγὴ γὰρ τὸν τρόπον κατασκευῆς αὐτοῦ τοῦ γιατρικοῦ ! Τὸ κρᾶνον ἔπαυσε ν' ἀνήκει σὲ ἀνθρώπου ποῦ πέθανε ἀπὸ βίαιον θάνατον. Τὸ κοπίνταν μέσῳ σ' ἕνα γουδί, ὕστερον θὰ βρῆαζαν λίγη ὕδα μέσῳ σ' ἕνα φοῦρνον καὶ κατόπιν ἔδιναν στὸν ἀσθενῆ αὐτὴ τὴ σκόνη μέσῳ σ' ἕνα ποτήρι νερό, ὅπως εἶπαμε καὶ παραπάνω.

Μὰ καὶ τὰ παιδιὰ ποῦ πάθειαν ἐύλογια, ἔπαυσε νὰ πῶν ὀπείχεσ ἀπὸ κρᾶνον ἀνθρώπου. Μὲ τὴν διαφορά πὸς τὸ κρᾶνον αὐτὸ ἔπαυσε ν' ἀνήκει σὲ κρημασμένο ἢ σὲ σποτωμένο.

Σὲ δαυμόνιζε ἕνας τρομαρὸς πονόδοντος ; Ἐφαταν ν' ἀγγίξῃς τὸ δόντι ποῦ σοῦ πονοῦσε μ' ἕνα κοδαράκι βατραχίου, γὰρ νὰ πάψουν ἀμέσως οἱ πόνοι.

Ἐν τῷ ὅθμῳ τοῦ πονόδοντου ἦταν μικρὸ παιδί, ἔπαυσε νὰ σφᾶξῃς ἕνα γόρμον κόκορα καὶ νὰ ἀλειψῃς τὸ πονεμένο δόντι μὲ

τὸ αἷμα ποῦ θάτρηχε ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ πετεινοῦ. Ἐν σ' ἔπαυσε στομαχοπόνος, ἔπαυσε νὰ πῶρῃς ἀκαθαροῖα γάτας, νὰ τὴν ἀφήσῃς νὰ λυθῇ μέσῳ ; σ' ἕνα ποτήρι ἄσπρο κρᾶσι, καὶ νὰ τὸ πιῇς—ἂν εἶχεσ, ἐννοεῖται, τὸ πουράγιον !...

Ὅποιος εἶχε ψαμμίαση, ἔπαυσε νὰ ὑποβληθῆ σὲ μιὰ θεραπεία πολὺ περίεργη : θὰ ἔπαυσε τὸ περᾶν μὲς τούρας, ἢ ἀνθίου ὅπως λέγεσται ἐπιστημονικὰ, ἐνὸς ψαριῦ δηλαδὴ τοῦ ποταμοῦ καὶ ἀφοῦ τὸ βρᾶζε νὰ βράσῃ καλά μέσῳ σ' ἕνα ἀμταξαίριον σουγκάλι, τ' ἄφηνε νὰ στεγνώσῃ στὸν ἥλιο. Ὑστερον, τὸ ψυλοκοπίνε, τὸ ἀνακάτανε μὲ σκόνη ἀπὸ κέρατον ἑλαφοῦ μέσῳ σὲ μιὰ γορβάδα γομάτη ἄσπρο κρᾶσι καὶ τῶρπινε. Μὰ μπορούσες νὰ πῶρῃς κατὰ ἄλλο : νὰ πῶρῃ τὴν καρδιά μὲς κίσας, νὰ τὴν κόψῃ στὰ τέσσαρα, νὰ τὴν ἀφήσῃ εἰκοσι τέσσαρες ὥρες νὰ μουσκῆται μέσῳ σὲ ἄσπρο κρᾶσι καὶ ὕστερον νὰ τὴν φᾶν. Ἡ, μπορούσες ἀκόμα νὰ καταφύγῃς καὶ στὸ ἐξῆς γιατρικὸν, τὸ ὅποιο ὅμως ἔθεορεῖτο ὡς συναγὴ τοῦ διόβολου : νὰ πῶρῃ μιὰ σκουριασμένη δραχμὴ, νὰ τὴ βάλῃ μέσῳ σ' ἕνα ποτήρι ἄσπρο κρᾶσι, καὶ νὰ πῖνῃ ἀπ' αὐτὸ ἕξη μέρες συνεχῶς : τίς τρεῖς τελευταίους μέρας τοῦ φαγγαροῦ καὶ τίς ἄλλας ἐπόμενες τρεῖς τοῦ καινούριου φαγγαροῦ.

Γιὰ τὴν ἀρθριτιδα οἱ Ιατροὶ τοῦ μεσαιῶνος συνιστοῦσαν ἐπιθώμας σ' ἕνα ἄλλο ἀρσενικὸν παραῖνον μέσον θεωρητικόν : ὁ ἀρσενικός ἔπαυσε νὰ πῶρῃ τρία ἢ τέσσαρα πόδια τυφλοπόντικα καὶ νὰ τὰ δέσῃ στὴν καλτσόδετα του. Τὸ γιατρικὸν ἦταν ἕνα μ' ἕνα !... Ἐν ἄλλῳ, ἔπει μὲν παρπατοῦσες στὸ ὄρμον σ' ἔπαυσε ἀμμοραγία ἀπὸ τὴ μήτη, τὸ καλύτερον ποῦ εἶχεσ νὰ κάνῃς ἦταν νὰ πῶρῃς τριχίτες τοῦ λαγοῦ καὶ νὰ βουλώσῃς τὰ ρουτίνα σου. Ὅποιος εἶχε κίλη ἔπαυσε νὰ βάλῃ πάντα στὰ νεφρὰ του καὶ στὸ ἀντίθετον ἀριεὲς μέρος ποῦ πονοῦσε, ἕνα κομμάτι λαγοτόμορον.

Οἱ γιατροὶ τοῦ μεσαιῶνος ἐπεξέταναν τὴν δικαιοδοσία τους καὶ... στοὺς μεθύσους. Ὅταν ἤθελαν νὰ κάνουν ἕναν ἀνθρώπου νὰ κόψῃ τὸ κρᾶσι ἐπαίρναν αὐτὸν κοκκουβράγια, τὰ βρῆαζαν ὅσο πιὸ ἀσχητὰ μπορούσαν καὶ τὰ ἔδιναν στὸ μεθύσμενον νὰ τὰ φᾶν. Ὁ μεθύσος, μόλις τὰ ἔκαβε ὄχι μονάχα δὲν ξανάπινε κρᾶσι, μὲ δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τὸ δῇ παιὰ στὰ μᾶτια του !

Ἦσως δὲ αὐτὰ νὰ σὰς φανοῦν παράξενα. Δὲν κρᾶπει ὅμως νὰ ἐξογῆμε πῶς στὴν ἀποτελεσματικότητα αὐτῶν τῶν συναγῶν κίσταναν οἱ ἀνθρώποι ἐπὶ ἑκατοντάδες χρόνια, κατὰ τὸ σκοπιῶν μεσαιῶνα.

Ἐξᾶλλου, ποὺς μπορεί νὰ μᾶς διαβραβιώσῃ πῶς οἱ ἀπόγονοί μας, ὕστερον ἀπὸ διακόσια ἢ τριακόσια χρόνια, μὲ τὰς προόδους ποῦ θὰ ἔχῃ ἐπιτελέσει ἀσφαλῶς ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη ὡς τότε, δὲν θὰ βλέπουν τὰς σημεριὰς μεθόδους γιὰ τὰς ὁποίας τόσον εἴμεθα περηφᾶνοι, μὲ τὸ ἴδιο εἰρωνικὸν μειδιᾶμα μὲ τὸ ὅποιο διαβάζομε σημεῖα ἐμῆς τῆς συναγῆς τῶν Ιατρῶν τοῦ Μεσαιῶνος ; ...

Ὁ ἀνθρώπος κάθε αἵωνα τραβᾶει πιὸ μπροστὰ του καὶ θεωρεῖ τὰ παρσμένα χρόνια σὸν ἐποχὴ σκότους καὶ ἀμαθείας.

© Ἰατροφιλόσοφος

καὶ θὰ λέω καὶ θὰ λέω !...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (Σημειώσεται καὶ ἀρχίζει νὰ τινύεται). Ο ΚΥΡΙΑ. Ποῦ πᾶς ; Καὶ ἔπαυσε μὸν λέξ ὅτι δὲν εἶσαι ἐνοχος, ἔ ; Ποῦ πᾶς λοιπόν ; Λέγε ἂν εἶσαι ἀπόδος, ποῦ πᾶς ; Σὲ ροῦθῳ, Λέγε, ἐνοχε !

Ο ΚΥΡΙΟΣ (Δείχοντας πρὸς τὸ παράθυρον, ἀπὸ τὴν χαραμίδα τοῦ ὀποίου μπαίνει τὸ γαλάζιον φῶς τῆς αὐγῆς).—Κύτταξε, φάτιος παιὰ γυναίκα, μὰ κρηπῆς νὰ πῶσ στὴ δουλειὰ μου. Φύλαξε τὴν δρεγὴ σου γὰρ τὸ μεσημέρι ποῦ θὰ γορῶσῃ καὶ τότε μοῦ τὰ ψέλις καλότερα.

Η ΚΥΡΙΑ (Κλαίοντας γιὰτὸ δὲν ἔχει παιὰ ποῦ νὰ ἐπιθυμῆ).—Δὲν ἀρρεῖ ποῦ εἶ ἀίτιας σου δὲν ἐκλεῖσα μὰτι ἀπόψε, παρὰ μὲ κοροῦθῆσῃς κόλας στὰ πίσω... Ἄσυνεῖδητε, ἄστοργος, ἀσπλαχνε πατέρα, ἀκαρδὸ σὺζογε, ἐνοχε, χίλις φορές ἐνοχε !...

Εὐγένιος Σαβᾶτ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Γιὰ τοὺς κερῆους

Νὰ ἔνα φάρμακον γιὰ τὸ μεγάλο βάσανον τοῦ καλοκαιριοῦ : τοὺς κερῆους.

Ἄλοιφῃ ὕδαργύρου μαζὺ μὲ ἴση ποσότητα πετρελαίου εἶνε ἕνα καὶ ἕνα γιὰ τοὺς κερῆους.

Μὲ τὴν ἀλοιφῆ αὐτῆ ἐπαλειψέτε ὄχι μόνον τὰ κρηβᾶτια σας, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ ξύλινα ἐπιπέλα τῶν ὀρηματιῶν σας.

Τὸ βρόχινο νερὸ

Στὴ Μακεδονία μεταχειρίζονται τὸ βρόχινο νερὸ, δταν βράζουσι ὄσπρια, γὰρ νὰ βράζουσι γρήγορα καὶ νὰ γίνονται νόστιμα.

Ἐπίσης κλένεται μὲ αὐτὸ, γιὰτὸν μαλακῆσαι τὸ δερμα τοῦ προσώπου καὶ ἐξαφανίσαι τὶς ρυτίδας.